

[Dahlgaard.]

det hører til de begivenheder, som helst ikke skal gentages alt for hyppigt; men i én henseende kunne det dog måske være at den opmærksomhed, som begivenhederne omkring dette spørgsmål har vakt i befolkningen, kunne have en gunstig virkning. Jeg vil anse det for meget sandsynligt, at de næste 14 dages diskussioner rundt om i landet om dansk tilslutning til fællesmarkedet eller dansk ikke-tilslutning til fællesmarkedet i højere grad, end det ellers ville være sket, kommer til at interessere sig for, hvordan landets situation er, hvis svaret bliver et nej den 2. oktober. Jeg tror, det er gunstigt, at dette, alternativet til medlemskab, altså ikke-medlemskab, kommer til at optage sindene noget stærkere i de kommende uger, end det ellers har præget diskussionen.

Den opgave, vi i øvrigt har haft under behandlingen af lovforslagene både ved første behandling og i udvalgsarbejdet, har jo været at sprede det røgslør, som regeringen og — ja, jeg havde nær sagt regeringspartierne prøver at lægge omkring den økonomiske politik i almindelighed og finanspolitikken i særdeleshed. Det indtryk, som regeringen og socialdemokratiet prøver at give befolkningen, er jo ganske kort dette, som også hr. Orla Møller tegnede det op her igen ved anden behandling, at nu er der sparet 1 milliard kr. på statens budget, derfor kan trækprocenterne sættes ned, og samtidig kan man fastholde en stram finanspolitik. Sandheden er imidlertid en anden. Sandheden er den, at der ikke er sket nogen besparelser i statens samlede udgifter. Der sker ingen nedsættelse af trækprocenterne. De går tværtimod i vejret. Der kommer nye afgifter på omkring 1 milliard kr., og det er desuagtet alligevel en utilstrækkelig finanspolitik, der bliver det samlede resultat. Der kan vel vanskeligt være større saglig uenighed mellem regeringen og S-SF på den ene side og bl.a. det radikale venstre på den anden side, end der er i vurderingen af den foreliggende økonomiske situation.

Først nogle få ord om besparelserne. Jeg tror, vi allerede under første behandling og i endnu højere grad under udvalgsarbejdet har fået afdækket, at de besparelser, der fremholdes fra regeringens og socialdemokratiets side, ikke er besparelser på den samlede finansplan for 1973-74. Det er besparelser på

nogle detailområder, og disse besparelser opvejes af udgiftsstigninger ud over det oprindeligt forventede på andre detailområder, således at slutresultatet bliver, at man stadig forventer de samme udgifter i 1973-74, som man gjorde i foråret, før kulegravningsbanden begyndte sit mislykkede arbejde. Hertil kommer endda, at en stor del af besparelserne ikke er øremærkede og altså ikke er sikre. Regeringens sparebestræbelser forekommer mig at være, som man siger på tysk, „viel Geschrei und wenig Wolle“. Budgetministeren har da også over for udvalget måttet erklære i et svar på et skriftligt spørgsmål fra udvalget, at regeringen naturligvis vil videreføre sine sparebestræbelser, men hvis der fortsat på en række områder sker udgiftsstigninger ud over det forventede, da kan man ikke garantere, at det vil blive modvirket ved en tilsvarende forhøjelse af regeringens målsætning for besparelserne.

Budgetministeren omtalte i foråret offentligt, at efter hans vurdering var der behov for efterhånden at nå frem på besparelser på statens budget af en størrelsesorden på 2 milliarder kr. på årsbasis. Den 15. maj fik vi i spareudvalget et brev fra budgetministeren, hvor han gav den opfattelse til kende, at det var rigtigt, at sparebehovet var særlig stort i året 1973-74, hvor den særlige midlertidige importafgift falder bort. På denne baggrund er det uægtelig en desillusionerende situation, vi befinder os i i dag, når vi ser på, hvad der er kommet ud af regeringens hidtidige sparebestræbelser, og når vi prøver at vurdere, hvad vi kan vente os.

Jeg er i og for sig ikke den mindste smule i tvivl om, at budgetministeren både har til hensigt, har ønsker om og har vilje til at opnå besparelser også i et betydeligt større omfang end dem, vi hidtil har set, men det bliver tilsyneladende ikke til noget. Jeg går ud fra, at det skyldes indre splid i regeringen og afhængighed af socialistisk folkeparti.

Jeg vender mig dernæst til spørgsmålet om skatternes udvikling. Man er efterhånden blevet klar over, at det ikke nytter at prøve at bilde befolkningen ind, at trækprocenterne næste år går ned eller blot opretholdes uændrede fra år til år. Trækprocenterne vil stige for praktisk talt alle skatteydere. Det siger sig selv, at hvis man ikke foretog den nedsættelse af pensionsbidraget, som